

Otov

Kraj: Plzeňský

Správní obvod: Domažlice

Nadmořská výška: 412 m n. m.

Počet obyvatel: 103

Adresa URL: www.otov.cz

Okres: Domažlice

GPS souřadnice: 49.486486N, 12.842492E

První pís. zmínka: 1239 (779 let)

PSČ: 345 22

Historie obce Otov

Území obce bylo dle archeologických výzkumů a nálezů osídleno již v době bronzové, tedy asi před 3 a půl tisíci lety. Kolem 6. stol. po Kristu osídlili zdejší kraj Slované (Češi) - Otovští, snad lidé či poddaní jakéhosi Oty. První písemná zpráva o obci jako takové pochází z roku 1239 z listiny, jež připisovala Otov a jeho obyvatele, společně s dalšími vesnicemi, klášteru v Kladrubech u Stříbra. Otovští sedláci a chalupníci odváděli své poddanské dávky kladrubským benediktům. Českému království v té době vládl Václav I. z rodu Přemyslovců. Další písemná zmínka o obci pochází z „berní ruly Plzeňské“ z roku 1379. Jednalo se o jakýsi daňový rejstřík doby krále Václava IV. Lucemburského, který měl čistě hospodářský charakter. Z 15. a 16. století pochází zpráva o rodu Rochců z Otova, kteří působili jako služebníci a purkrabí ve službách vyšší šlechty, především Ronšperků. Ti vlastnili městečko nazývané do roku 1459 Poběžovice a později Ronšperk. Rochcové v Ronšperce také zřejmě přebývali. V Otově samotném pravděpodobně nikdy žádná tvrz nestávala, jen panský dvůr. Ves Otov byl mezi vesnicemi patřícími k panství Ronšperk jmenován teprve v roce 1537. Vlastník Ronšperka (Poběžovic) byl tedy také vlastníkem Otova. V 16. století patřilo ronšperské panství Švamberkům, proto mají Poběžovice dodnes v městském znaku jejich labuť. Další písemně doložená zmínka o obci pochází až z roku 1654, tedy 6 let po skončení Třicetileté války, která přinesla úbytek obyvatel v celém Českém království. To už v té době patřilo do velké říše ovládané rodem Habsburků. V roce 1654 žilo tedy také v Otově samotném pouze 10 sedláků. V roce 1757 to už bylo sedláků 21. V té době zde vládla první císařovna Marie Terezie, která v roce 1774 zavedla povinnou školní docházku. Otovské děti docházely do školy v Meclově, kam byl po staletí Otov přiřazen. V samotném Otově vznikla první škola až v roce 1871 a vyučovacím jazykem zde byla, stejně jako v ostatních okolních školách, němčina. Těsně před vypuknutím I. světové války, v roce 1913, měla škola tři třídy a navštěvovalo ji celkem 111 dětí. Ve vsi tehdy žilo 331 obyvatel v 51 domech. Stál zde také hospodářský dvůr patřící poběžovickému rodu - Coudenhove Kalergi. Ke vsi patřil i jeden mlýn, jehož existence je písemně doložena k roku 1657. Zbořen byl v 80. letech 20. století. V roce 1939, tedy před II. světovou válkou, žilo v Otově 339 obyvatel v 66 domech. Konec války poznamenal otovskou historií tragickou událostí. Dne 5.5. 1945 bylo ve zdejším mlýně esesáky umučeno šest mladých Čechů, kteří chtěli zabránit odvozu zásob potravin. Dodnes zůstala na místě mlýna zachována pamětní deska se jmény umučených. V roce 1946 byl dokončen odsun německého obyvatelstva a ves byla opět osídlena občany znovuzrozeného Československa. Zanikl hospodářský dvůr a na rozlehlé návsi „vyrostly“ panelové bytovky. V roce 1950 bylo v Otově založeno JZD. V roce 1960 se toto družstvo sloučilo s JZD Nový Kramolín a později zde byl zřízen státní statek. Škola byla v obci zrušena v roce 1972 a otovské děti začaly dojíždět do

Poběžovic. Po roce 1960 skončil svoji činnost také místní národní výbor. Při sčítání lidu v roce 1991 bylo v Otově 32 domů se 114 obyvateli. Obec Otov a jeho okolí se pyšní nejen bohatou historií, ale i krásnou přírodou. V Černém potoce, který vsí protéká, se ve středověku, a jistě i dříve, rýžovalo zlato. Pozůstatkem z tohoto období je balvan se dvěma důlky, které podle pověsti vyseděla čertova baba. Kdo jí tam prý uviděl sedět, mohl to považovat za znamení blížící se vlastní smrti. Ve skutečnosti však důlky sloužily k amalgamací zlata. Červený a Větrný vrch (Fučná) pak nesou ve svých útrobách stopy štol, jež tu zbyly z dob, kdy se v okolí Otova těžil živec.

